

CAPITOLUL 1

De patruzeci și cinci de ani nu mai fusese o iarnă atât de figuroasă. Multe sate rămăseseră izolate, iar Tamisa se acoperise cu un pod de gheață. Într-una din zilele lui ianuarie, trenul Glasgow-Londra sosise în gara Euston cu o întârziere de douăzeci și patru de ore. Împreună, zăpada și camuflajul făceau circulația periculoasă; numărul accidentelor rutiere se dublase și oamenii glumeau între ei: era mai riscant să circuli noaptea cu un Austin Seven pe Piccadilly decât să duci un tanc dincolo de linia de front Siegfried.

Odată cu primăvara, totul deveni magnific. Baloanele de baraj pluteau maiestuos pe cerul albastru și senin, iar pe străzile Londrei, soldații aflați în permisie flirtau cu fetele îmbrăcate în rochii de vară.

Orașul nu avea deloc aerul de capitală în război. Desigur, nu lipseau semnele; iar Henry Faber, pedalând pe drumul Waterloo-Highgate, le observa: grămezi de saci de nisip în jurul edificiilor publice importante, adăposturi Anderson¹ în parcurile de periferie, afișe propagandistice despre evacuare și măsurile de protecție pe timpul raidurilor aeriene.

¹ Adăposturi demontabile din tablă ondulată, având o formă boltită. Folosite pentru raidurile aeriene, denumite astfel după Sir J. Anderson, ministru de interne britanic în perioada 1939-1944. (n.tr.)

Spiritul de observație al lui Faber era superior funcționarilor obișnuiei de la căile ferate. Vedeau mulțimea de copii din parcuri și trăgea concluzia că evacuarea eșuase. Observa numărul mare de automobile care circulau în ciuda raționalizării benzinei; citea despre noile modele anunțate de fabricați. Știa care era semnificația valurilor de muncitori din schimbul de noapte, care luau cu asalt fabricile în care, cu numai câteva luni în urmă, abia dacă se găsea de lucru pentru schimbul de zi. Mai presus de toate, urmărea mișcările de trupe desfășurate pe calea ferată britanică; toată hârtoagele astea. Astăzi, de pildă, ștampilase un teanc de formulare care îl făcuse să creadă că o nouă forță expediționară era pe cale să se constituie. Era cât se poate de sigur că urma să aibă un efectiv de 100 000 de oameni, cu destinația Finlanda.

Într-adevăr, semnale nu lipseau; dar în același timp, totul avea o tentă glumeață. Emisiunile de la radio satirizau absurditățile birocratice prezente în toate reglementările specifice stării de război. În adăposturi râsuna adevărate coruri, iar femeile mondene își purtau măștile de gaze în niște cutii special concepute de croitori de lux. Se vorbea despre „războiul plicticos”. Dintr-odată, devenise ceva cât se poate de banal, asemenea unui spectacol cinematografic. Fără nici o excepție, toate alarmele aeriene fuseseră false.

Faber avea un alt punct de vedere, dar, la urma urmei, el era o persoană aparte.

Își îndreptă bicicleta pe Archway Road și se aplecă un pic în față ca să poată urca mai ușor dealul: picioarele sale lungi pompau neobosit, ca niște pistoale de locomotivă. Era foarte bine făcut pentru vârsta lui, în privința căreia mințea, deși avea treizeci și nouă de ani. De altfel, pentru mai multă siguranță, mințea în mai toate privințele.

Pe măsură ce urca dealul spre Highgate, începu să transpire. Casa în care locuia era una dintre cele mai sus amplasate din Londra, acesta fiind și motivul pentru care o alesese. Era o construcție din cărămidă în stil victorian, situată la unul dintre capetele unei terase ce acoperea șase clădiri identice. Toate înalte, înguste și întunecoase, aidoma minților oamenilor pentru care fuseseră construite. Fiecare avea trei niveluri plus un demisol cu intrare pentru servitori (clasa mijlocie din Anglia secolului al XIX-lea ținea morțiș să aibă „intrare pentru servitori”, chiar și atunci când aceștia nu existau). În privința englezilor, Faber era cinic.

Casa de la numărul șase era proprietatea domnului Harold Garden, de la Garden's Tea and Coffee, o companie modestă ajunsă la faliment în perioada crizei. Credincios principiului că insolabilitatea e un păcat de moarte, domnul Garden cel falit nu a avut de ales decât moartea. Casa a fost tot ce i-a lăsat moștenire văduvei sale, care a transformat-o în pensiune. Rolul de proprietăreașă îi făcea plăcere, deși eticheta păturii sociale din care făcea parte îi impunea să se arate un pic rușinată din acest motiv. Camera lui Faber se afla la ultimul etaj și avea o lucarnă. Locuia acolo de luni până vineri, spunându-i doamnei Garden că weekendurile și le petrecea cu maică-sa, în Erith. În realitate, avea o altă cameră în Blackheath, iar proprietăreașă îl cunoștea drept domnului Baker, comis-voiajor pentru un fabricant de produse de papetărie.

O luă cu bicicleta pe alea grădinii, sub privirile încruntate ale ferestrelor înalte de la camerele din față. Adăposti bicicleta în șopron și o legă cu un lacăt de mașina de tuns iarbă – era interzis de lege să lași un vehicul neasigurat. Cartofii de sămânță din lădițele împrăștiate prin tot șopronul încolțiseră. Doamna Garden contribuia la efortul impus de război, transformându-și răzoarele de flori în brazde cu zarzavaturi.

Faber intră în casă, își puse pălăria în cuier, se spală pe mâini și se duse să-și bea ceaiul.

Trei dintre chiriași se aflau deja la masă: un adolescent cu fața plină de coșuri, care încerca să se înroleze; un vânzător de cofetărie cu părul blond-roșcat, tot mai rar pe zi ce trece; și un ofițer de marină pensionat și sclerotic. Faber îi salută cu un gest scurt, aplecând capul, și se așează.

Vânzătorul spunea o anecdotă:

– Comandantul escadrilei zice: „Da’ ce repede te-ai întors!“ la care pilotul răspunde: „Am aruncat fluturașii așa cum erau, legați în pachete. N-am făcut bine?“ la care comandantul răspunde: „Doamne Dumnezeu! Puteai să rănești pe cineva!“

Ofițerul de marină chicoti, dar Faber se mulțumi să zâmbescă. Doamna Garden sosi cu ceainicul.

– Bună seara, domnul Faber. Am început fără dumneata, sper că nu te deranjează.

Faber întinse un strat subțire de margarină pe felia de pâine integrală și, o clipă, se gândi cu poftă la un cârnat gras.

– Cartofii dumneavoastră sunt numai buni de puși în pă-mânt, îi spuse proprietăresei.

Nu zăbovi prea mult asupra ceaiului. Ceilalți se contraziceau în legătură cu schimbarea lui Chamberlain cu Churchill, în postul de prim-ministru. Doamna Garden își tot dădea cu părerea și se uita la el să-i vadă reacția. Era o femeie cam șleampătă, ușor supraponderală. Purta o îmbrăcăminte potrivită uneia de treizeci de ani, deși era cam de vârsta lui. Bănuind că doamna își dorea un alt soț, nu se amestecă în discuție.

Doamna Garden deschise aparatul de radio. Acesta bârâi un timp, apoi un crainic anunță: „Aici BBC – Serviciul intern. Urmează *Din nou, omul acela!*“

Faber mai ascultase programul respectiv. Îl avea neobosit pe spionul german Funf. Se scuza față de ceilalți și se duse în camera lui.

După *Din nou, omul acela*, doamna Garden rămase singură. Ofițerul de marină se duse la un bar cu vânzătorul, iar băiatul din Yorkshire, credincios din fire, plecase la o întrunire religioasă. Stătea în salon, cu un păhăruț de gin, privind la perdelele de camuflaj și gândindu-se la domnul Faber. Ar fi vrut ca el să nu-și petreacă atât de mult timp în cameră. Avea nevoie de cineva care să-i țină de urât, și era genul de companie care i-ar fi făcut plăcere.

Asemenea gânduri o umpleau de vinovăție. Ca să nu se mai simtă atât de vinovată, își aminti de domnul Garden, încetoșat, ca o copie după un film vechi, deteriorat și cu banda sonoră neinteligibilă. Cu toate că își amintea cu ușurință cum era să-l aibă în compania ei, în cameră, îi venea greu să-și imaginezeze fața, hainele pe care le purta sau comentariile pe care le-ar fi făcut despre război. Mic, spilcuit, domnul Garden fusese un om prosper în afaceri, când avusese noroc, și fără succes, când norocul îl ocolise: era lipsit de strălucire în public și de o tandrețe insașiabilă în pat. Îl iubea tare mult. Dacă războiul s-ar fi desfășurat cum se cuvine, multe femei ar fi fost în situația ei. Își mai turnă un pahar.

Necazul era că domnul Faber părea un om liniștit. Nu avea nici un viciu aparent. Nu fuma, nu-i sesizase niciodată mirosul de băutură în respirație, și își petrecea toate serile în cameră, ascultând muzică clasică la radio. Citea o mulțime de ziare și făcea plimbări lungi. Bănuia că era mai deștept decât lăsa să se vadă prin serviciul său neînsemnat: intervențiile sale în discuțiile purtate în sufragerie erau întotdeauna o idee mai înțelepte decât ale celorlalți. Cu siguranță – dacă s-ar fi străduit – ar fi putut obține o slujbă mai acătării. Dar el părea că refuză șansa.

Același lucru se putea spune și despre fizicul lui. Era o frumusețe de bărbat: înalt, lat în umeri cu ceafa puternică, fără pic de grăsime, cu picioare lungi. Avea o față care inspira forță, cu fruntea înaltă, maxilare prelungi și ochi albaștri, strălucitori. Nu era frumos ca o vedetă de cinema, dar era genul de tip cu succes la femei. În afară de gură – mică și cu buze subțiri –, care o făcea să și-l închipuie lipsit de milă.

Cu toate astea, la prima vedere, nu era genul de bărbat care să facă o femeie să-l privească de două ori. Pantalonii de la costumul vechi și uzat nu erau niciodată călcați – i-ar fi făcut bucură acest serviciu, dar nu i-l ceruse niciodată. Purta în permanență un impermeabil ponosit și o șapcă turtită de docher. Nu avea mustață și, la fiecare două săptămâni, își tunde părul. Încerca să treacă neobservat.

Avea nevoie de o femeie – în privința asta nu încăpea nici o îndoială. O clipă, se întreabă dacă nu cumva era un efeminat, dar îndepărta imediat gândul acesta. El avea nevoie de o soție care să-l facă să arate omenește și să-l ambiționeze. Ea avea nevoie de un bărbat ca să-i țină tovarășie și – ei, da – pentru dragoste.

Din păcate, el nu făcuse niciodată vreun gest în acest sens. Câteodată, îi venea să țipe din cauza frustrării. Era sigură că îl avea pe vino-ncoace. Se privi în oglindă, în timp ce-și mai turna un pahărel. Avea o față nostimă, un păr blond ondulat, și apoi, un bărbat găsea la ea pe ce să pună mâna... La acest gând, chicoti pe infundate. Se cherkelise.

Mai luă o înghițitură de gin și se gândi dacă nu cumva era cazul să facă ea primul gest. În mod vădit, domnul Faber era un timid – un timid incorrigibil. Nu că nu l-ar fi interesat sexul – înțelesese asta din privirile pe care i le aruncase în vreo două rânduri când o văzuse în cămașă de noapte. Poate că i-ar fi putut înfrânge timiditatea făcând pe nerușinata. În fond, ce-ar fi avut de pierdut? Încerca să-și închipuie cum s-ar fi desfășurat

lucrurile în cel mai rău caz, doar așa, ca să vadă cum s-ar fi simțit. Să presupunem că ar fi respins-o. Ei bine, ar fi fost penibil, ba chiar umilitor. Mândria ei ar fi primit o lovitură. Dar nimeni n-ar fi știut ce s-a întâmplat. Numai că el ar fi fost nevoit să plece.

Posibilitatea de a fi respinsă îi îndepărtă din minte întregul plan. Se ridică în picioare, gândindu-se: „Pur și simplu, nu-s una din alea“. Se făcuse ora de culcare. Cu încă un pahărel de gin băut în pat, ar fi fost în stare să adoarmă. Își luă sticla în dormitor.

Camera se afla sub cea a domnului Faber și, în timp ce se dezbrăca, auzea acordurile viorilor de la aparatul lui de radio. Îmbracă o cămașă de noapte nouă, roz, cu decolteu brodat – din păcate nu era nimeni să-l admire – și umplu un ultim pahar. Se întrebă cum arăta domnul Faber dezbrăcat. Probabil un abdomen suplu și păr pe piept, niște fese mici și i se vedeau coastele, căci era slab. Chicoti din nou: „Chiar că am luat-o razna de tot!“

Își luă paharul lângă ea, în pat, și încercă să se concentreze asupra cărții de pe noptieră, dar efortul era prea mare. Se săturase de poveștile de dragoste ale altora. Povestirile despre legături amoroase amenințate de tot soiul de primejdii se potrivesc când ai o legătură perfect stabilă, cu soțul tău. O femeie are nevoie însă de mai mult decât îi poate oferi Barbara Cartland. Sorbi din pahar și își dori ca domnul Faber să oprească blestemăția aia de radio. Era ca și cum ai fi încercat să adormi la un ceai dansant!

Ar fi putut, desigur, să-l roage să-l oprească. Se uită la ceasul de pe noptieră: era trecut de zece. Nu avea decât să-și pună capotul – asortat cu cămașă de noapte – să-și aranjeze un pic părul, apoi să-și pună papucii – destul de cocheti, cu un model cu trandafiri –, să urce treptele până la etajul de sus, pur și simplu, ei da, să bată la ușa lui. Ar fi deschis-o, probabil în

pantaloni și maiou, după ce s-ar fi uitat la ea în același fel în care se uitase atunci când o văzuse în cămașă de noapte, în drum spre dormitor...

– Bătrână și proastă, se muștră ea cu glas tare. Țasta nu-i decât un pretext ca să te duci sus, la el.

Apoi se întrebă de ce îi trebuie neapărat un pretext. În fond, era o femeie matură, era casa ei și în ultimii zece ani nu întâlnise vreun bărbat care să i se potrivească într-atât și – *ce dracu'!* – avea nevoie să simtă deasupra ei pe cineva puternic, vânos și pârșos, care să-i frământă sânii, să-i geamă în ureche și să-i desfacă ferm coapsele cu mâinile lui mari și netede. Măine putea să vină din Germania bomba aia cu gaze și toți aveau să moară otrăviți, înecați și sufocați de fum, iar ea ar fi ratat ultima șansă.

Astfel că își goli paharul, se dădu jos din pat, își puse capotul, își aranjă un pic părul, încălță papucii și luă cu ea legătura de chei, pentru eventualitatea în care el ar fi încuiat și nu ar fi auzit-o ciocănind, din cauza radioului.

Nu era nimeni pe palier. Găsi scara pe întuneric. Ar fi vrut să sară peste treapta care scârțâia, dar se împiedică de covorul desfăcut și călcă pe ea cu toată greutatea; din fericire, nimeni nu auzi, așa că merse mai departe și bătu încet la ușă. O încercă ușor. Era încuiată.

Radioul fu dat mai încet și domnul Faber răspunse:

– Da?

Vorbea curat, adică fără vreun accent cockney¹ sau străin. De fapt nu avea nici un fel de accent, doar o voce plăcută și neutră.

– Aș vrea să-ți spun două vorbe, spuse ea.

El păru să șovăie și apoi răspunse:

– Sunt dezbrăcat.

– Și eu sunt, chicoti ea și deschise ușa cu dublura cheii.

El stătea în fața radioului, cu un soi de șurubelniță în mână. Era în pantaloni și nu avea maioul pe el. Era alb la față și părea speriat de moarte.

Păși înăuntru și închise ușa în urma ei, neștiind ce să spună. Dintr-odată își aminti o frază dintr-un film american și zise:

– N-ai vrea să-i oferi ceva de băut unei fete singure?

Era caraghios, zău așa, căci știa că el nu ținea băutură în cameră, iar ea nu era îmbrăcată pentru o ieșire în oraș, dar i se păru că sună ademenitor.

Replica se pare că avu efectul scontat. Fără să spună nimic, se apropie încet de ea. Avea într-adevăr păr pe piept. Făcu un pas înainte, brațele lui o îmbrățișară, ea închise ochii și-și ridică fața. O sărută, ea se mișcă ușor în brațele lui, simți în spate o durere teribilă, înfiorătoare și deschise gura să țipe.

Faber o auzise împleticindu-se pe scări. Dacă ar fi venit cu un minut mai târziu, și-ar fi pus stația radio înapoi în cutie și registrele de coduri în sertar. N-ar fi existat nici un motiv s-o omoare. Dar auzise zgomotul cheii în broască și, când ușa se deschise, stiletul se afla deja în mâna lui.

Pentru că se mișcase puțin în brațele sale, la prima lovitură de pumnal Faber nu îi nimeri inima. Îi vârî degetele-n gură ca să nu țipe. O lovi încă o dată, dar ea se mișcă din nou, iar lama fu deviată de o coastă, producând doar o rană superficială. Sângele țâșni și își dădu seama că nu va fi o moarte „curată“. Așa se întâmplă când ratezi prima lovitură.

Se zvârcolea prea tare ca să mai poată fi ucisă cu o lovitură de pumnal. Cu mâinile înfundându-i gura, îi strânse falca folosindu-se de degetul mare, și o împinse cu spatele în tăblia ușii. Capul se izbi de lemnul sculptat cu un bufnet puternic, iar el își

¹ Dialect și accent din cartierul londonez East End (n.tr.)